

ادامه از صفحه اول

توپ و کره؛ توپ یا کره

مردان سیاست، ملاحظات امنیتی و مردان عرصه اقتصاد، ملاحظات ناظر بر امکانات و محدودیت‌های تولید را روی میز می‌گذارند تا با تعامل سازنده، کف و سقفی برای تولید کالا‌های عمومی که امنیت ملی در گرو آن است، تعیین کنند. این هنجار و قاعده درباره کشور ما هم صادق است، اما درخصوص بهینه‌بودن میزان ترکیبی کالا‌هایی که امنیت و رفاه را نمایندگی می‌کنند، تردید وجود دارد. نگارنده بر این باور است که گفته ترازو به نفع اولی و به زیان دیگری سنگینی می‌کند. این به آن معنا نیست که بخواهیم اهمیت و ضرورت تولید کالایی حیاتی به نام امنیت را دست‌کم بگیریم. وقتی در مصاحبه‌ای (شرق، مورخ ۲۰ اسفند ۱۳۹۸) چنین معروض داشتم: ...کشورداري این نیست که فقط نان و آب مردم را تأمین کند. امنیت هم جز نیازهای اولیه مردم است که تأمین آن مأموریت ذاتی و واجب عینی دولت‌ها است. حیطه امنیت هیچ کشوری به داخل مرزهای خود محدود نمی‌شود و فراتر از مرزهای جغرافیایی آن را هم درمی‌نوردد. ما با ۱۵ کشور مرز آبی و خاکی داریم. هم‌جوارى با کشورهای پرشمار درست است که می‌تواند مزیتی نسبی به شمار آید. اما در عین حال، ظرفیت آسیب‌رسانی را هم دارد، چراکه به عنوان مثال همسایگی با کشوری ناامن هزینه‌های زیادی در بر دارد. فارغ از این، ما اگر همسایگی شروری نداریم، باید در نظر بگیریم که امنیت ما قار گیر و لیجاد نمى‌داشتم. چاره‌ای جز حفظ و تقویت موقعیت ژئوپلیتیکی و ژئواستراتژیکی خود نمی‌داشتیم. این مهم به داشتن حیاط‌خلوت و جای یا در اطراف‌ها و به عبارتی، عمق راهبردی در روابط خارجی‌مان نیازمند است. کشوری با مشخصات ایران باید تا آنجا که ممکن است با کشورهای پیرامونی روابط راهبردی داشته باشد. برخورداری از این نوع روابط بدون داشتن ضریب نفوذ مناسب در آن کشورها ممکن نیست. نفوذ وقتی مصداق پیدا می‌کند که برای مثال، امنیت همسایه‌های حلقه اول (فاصل) و تا حد امکان همسایه‌های حلقه دوم (غیربالفصل) تحت امنیت ما قرار گیرد و لیجاد تنیدگی نکند. ایران همان‌طور که برجمعیت‌ترین کشور منطقه است و بیشترین تعداد کشورها را در جوار خود دارد، مشکلات آن هم بیشترین است. حمله همسایه غربی (عراق) وقتی صورت گرفت که کشور ما بدترین دوره به‌هم‌ریختگی را می‌گذراند و در یک کلمه، بی‌فداع بود. سه همسایه غربی جنوبی (پاکستان)، شرقی (پاکستان) و شمال غربی (ترکیه) در موارد و مواقعی شئونات ناظر بر حسن هم‌جواری را رعایت نکرده و سر بزنگاه مزاحمت‌هایی را ایجاد کرده‌اند. افغانستان هم اگر فرصت پیدا کند، ما را بی‌نصب نمی‌گذارد. ناگفته پیداست که ما سوتیس نشینیم که همسایگانش فرانسه و ایتالیا و آلمان و اتریش هستند. واقعیت این است که ایران در همسایگی بیش از دوجین کشور است که یکی از آنها مرکز کشت و صادرات مواد مخدر است. دیگری، بزرگ‌ترین زرادخانه سلاح‌های هسته‌ای در غرب آسیا را در اختیار دارد. همسایه جنوبی، ما را سر مار می‌داند که باید آن را برید و دور ریخت و باز هم واقعیت این است که ما هم همسایه‌های خود را انتخاب نکرده‌ایم که بتوانیم قدرت بازیگری داشته باشیم. بنابراین چون تقدیر چنین بوده، باید هزینه‌اش را برپدازیم تا حداقل مجبور نشویم بازی را به آنها وگذاریم و زیر یوغشان برویم. عبارات پیش گفته از جایگاه رفیع و راهبردی امنیت حکایت می‌کند. اما تخفیف بی‌بدیل وقتی خلوات دارد که تنگ رفاه و معیشت تک‌تک افراد جامعه قمار بگیرد و با جفت شود. امنیت ورفاه دو بال پرنده می‌ماند که توانم پرواز را ممکن می‌کنند. این دورا نه برتری نسبت به دیگری است و نه به تنهایی کاربری و اعتباری است. برخورداری از مواهیب چون داشتن زنده‌ترین نیروهای رزمی، پیشرفته‌ترین سلاح‌ها، مستحکم‌ترین سیل‌های موشکی در اقصی نقاط کشور، اکابران‌مردین راهبردهای دفاعی و تهاجمی و جنگ‌های متقارن و غیرمتقارن و قس‌علیهذا را باید اثر نهاد. اما تاور و ستبری بازوی نظامی با نجفی و نازکی بازوی اقتصادی و معیشتی سختی ندارد نقدبنگی مولد حکم‌کیمی پیدا کرده و جای خود را به نقدبنگی غیروملد و تورم‌زا داده و تولید را به تسخیر دالال‌ها و سفته‌بازها و به ظاهر واسطه‌های مالی درآورده است. شور‌وختانه سامانه اقتصادی ما دارد بی‌سامانی می‌شود چراکه به سرعت از گوهر «حقیقی» -کود فاصله می‌گیرد و با «مالی‌شدن» به سایه می‌رود؛ بانک‌ها سپرده «قرض‌الحسنه» می‌پذیرند و بدون آنکه ریالی به سپرده‌گذار بپردازند، خود از محل این وجوه کاسبی راه می‌اندازند و با ایجاد شرکت‌های تودرتو، تصدی‌گری پیشه می‌کنند؛ طبقه متوسط که پیشران اقتصاد و نیروی محرکه دستگاه دیوانی است، درام متلاشی می‌شود و در جایگاه دهک‌های پایین درآمد قرار می‌گیرد؛ فساد مالی و اداری دارد گسترده می‌شود و با سلامت و پاک‌دستی که فاخرترین و بی‌بدیل‌ترین سرمایه اجتماعی است، می‌ستیزد. این رفتار و اعمال تهاجر و نکوهیده معیشت و سلامت مردم و از آن بدتر، امنیت روانی جامعه را مورد تهدید قرار داده و مردم را نسبت به آینده خود و فرزندان‌شان نگران و بدبین کرده است. اگر بخواهیم زیست‌بومی امن داشته باشیم، ناچاریم به موازات و متناسب با ساختن چنین کره هم تولید کنیم. امنیت ملی مقوله‌ای چندوجهی است که یکی از مهم‌ترین و حیاتی‌ترین وجوه آن، امنیت اقتصادی است. متره و سنجه این‌گونه امنیتی را باید در تاب‌آوری‌سازی اقتصاد ملی، مبارزه بی‌امان با فقر و نداری و مهار تورم و نقدبنگی غیروملد و تورم‌افزین، پرکردن شکاف‌های طبقاتی و به درآمدی، پرکردن چاله‌های رانت‌جویی و فسادخیزی، تضمین امنیت شغلی شافلین و اشتغال‌لایی برای غیرشافلین، تأمین اجتماعی مستمری‌بگیران، ایجاد امنیت خاطر برای جمهور شهروندان در راستای حفاظت تام و تمام از ارزش پول ملی آنان و از این قبیل جست‌وجو کرد.

ادامه از صفحه اول

هشی از جریانی در میان فعالان بورس صحبت می‌کند و نام آنها را سلطان بورس، گرگ وال‌استریت به سبک خیابان حافظ (مکان تالار بورس) و مافیای سهام می‌نامد، کسانی که بازار را داغ می‌کنند و بعد از تبلیغ فراوان برای به صف‌کشیدن مردم جلوی تابلوهای بورس، سهام آنها را به ارزان‌ترین قیمت می‌خرند و خودشان می‌شوند دانه‌درشت‌های بورسی. در میان آنها از نهادهای شبه‌دولتی وجود دارد تا نمایندگان هیئت مدیره شرکت‌های بزرگ تا دلال خرده‌پا. حالا سهام عدالت برای آنها فرصت طلایی است که حاضر نیستند از آن دست بکشند. از عباس هشی درباره ماجرای سهام عدالت و سرنوشت آن پرسیده‌ایم و اینکه مجریان سهام عدالت تا چه حد توانسته‌اند عناصر عدالت را در جریان اجرای این طرح رعایت کنند. او از تخلفات و بدهمدی‌ها در جریان عمر ۱۴ساله سهام عدالت گفت و توصیه‌هایی نیز برای مشمولان دارد. در ادامه تحلیل عباس هشی در پاسخ به سوالات ما را می‌خوانید که به‌دلیل پیوند صحبت‌های او با یکدیگر به صورت یک نوشتار می‌آید.

دولت بدهی‌اش را به صورت اقساط و ارزان می‌پردازد

سهام عدالت که این روزها شاهد آزادسازی آن هستیم، در واقع بدهی است که دولت در سال ۱۳۸۵ خودش را نسبت به آن متعهد کرد. در سال ۸۴ هرکدام از کاندیداهای انتخابی قول پرداخت پول به صورت سهام یا یارانه نقدی دادند. سال ۸۵ دولت اعلام کرد در جهت افزایش ثروت عمومی نبود و به هر ایرانی سهام ارائه می‌کند. این تجربه را در زمان بلوک شرق هم دیدیم. آن زمان اعلام کردند هر چه که دارایی عمومی محسوب می‌شود به مردم بازمی‌گردد. نامش را هم اقتصاد خصوصی کوپنی گذاشتند. به هر کسی یک یونیت یا دو یونیت از سهام اموال و دارایی‌های عمومی که شامل شرکت‌ها و کارخانجات می‌شد، داده شد. برخی از مردم که کم‌درآمد بودند، دست به فروش کوبن‌های خود زدند. عده‌ای هم که در واقع مافیای حزب کمونیست قبیلی بودند، از امتیازات قبلی خود استفاده کرده و شروع به خرید سهام از مردم کردند. اینجا یک ثروتمند مخفی وجود داشت که شروع به خرید دفترچه‌های سهام مردم کرد. سرمایه‌گذاران خارجی هم بعد از ورودشان شروع به خرید سهام از مافیای ثروتمند کردند. خصوصی‌سازی در ایران هم به شکل رسمی از دهه ۶۰ آغاز شد، ابتدا گفته شد می‌خواهیم اقتصاد را خصوصی و به مردم واگذار کنیم. اما مشخص است که فرایند آن مردمی نبود و به شکل مافیایی تا حدی پیش رفت و ثروتمندان مخفی شروع به خرید اموال و دارایی‌های عمومی و شرکت‌ها و کارخانجات کردند. در ادامه همین جریان خصوصی‌سازی هم باید سهام عدالت را خواش کرد. در سال ۸۵ گفتند می‌خواهیم مردم را سهام‌دار کنیم و آنها را در اقتصاد شریک کنیم. به افراد کم‌درآمد و بی‌درآمد سهام عدالت پرداخت شد. از نظر شرکی باید ورقة سهم به هر کسی داده می‌شد، ورقة سهم را دادند اما گفتند پول آن را به صورت ۱۰ سال از سود سهام کم می‌کنند. در راستانی هم یک تعاونی

اقتصاد

دلالان به دنبال ارزان خری سهم مردم

گرگ‌های وال‌استریت در خیابان حافظ

برای این سهام در نظر گرفته شده بود. هر سهمی هم یک ارزش اسمی داشت. بنابراین سهام عدالت قرار نبوده پولی از سهام‌داران دریافت کند و پول آزادسازی آن قرار بود از میزان سود سهام کم شود. در ادامه به‌تدریج در حالی که قرار بود ۷۵ شرکت بورسی بخشی از سهامشان را به ارزش ۵۰ هزار میلیارد تومان به سهام عدالت اختصاص دهند اما درنهایت ۴۹شرکت بورسی و غیربورسی مشمول شدند. ارزش مجموع سهام هم به صورت اولیه ۳۸ هزار میلیارد تومان عنوان شد. پس در اینجا اولین بدهمدی دولت در قبال طرح اولیه صورت گرفت و همین کم‌ارزش‌کردن بعد هم ادامه پیدا کرد که توضیح می‌دهم.

از تعداد سهام کم شد

در سال ۹۶ هم قرار شد میزان ارزش سهام محاسبه و سید پرتقوی (ترکیب سهام) هم فر د مشخص شود. در اینجا ارزش سهام اولیه را به ارزش روز حساب کردند و در سید یک میلیون‌تومانی که از ابتدا برای سهام عدالت عنوان شده بود، محاسبه کردند؛ برای مثال ارزش یک سهم فولاد من به عنوان سهام‌دار عدالت در سال ۸۷- من به عنوان سهام‌دار عدالت ۳۰ تا سهم داشتم- به ارزش یک میلیون تومان، حالا در سال ۸۷ طبیعتاً ارزش سهامم بیشتر شده ولی دولت با کم‌کردن تعداد سهم‌های من همان یک میلیون تومان اولیه را برای من- در نظر گرفت و به عنوان ارزش دارایی من اعلام کرد. اینجا هم یک کم‌فروشی اتفاق افتاد. در صورتی که تعداد سهم‌های من باید همان سهام اولیه باقی می‌ماند و براساس آن ارزش دارایی سنجیده می‌شد.

به جای سهم کامل سهم نصفه داده شد

اما بدهمدی بعدی در زمانی اتفاق افتاد که در سال ۹۶ گفته شد فقط افراد تحت پوشش کمیته امداد و بهزیستی سهم کامل یک میلیون‌تومانی دارند و سایر مشمولان میزان دارایی‌شان ۵۰۰ هزار تومان است، حالا اگر می‌خواهند سهم کامل داشته باشند مابه‌التفاوت آن را باید پرداخت کنند. پس از ۹۹ میلیون مشمول حدود ۳۸میلیون نفرشان سهم نصفه و

هستند، محدود شود، مهم است؛ اما مهم‌تر از آن

چگونگی مدیریت این تعارض منافع است. وقتی صرفاً محدودیت ایجاد کنیم، افراد باکیفیت و متخصص قطع همکاری می‌کنند یا از روزه‌های مختلفی وارد شده و این محدودیت‌ها را دور می‌زنند. وقتی یک قانون را تصویب می‌کنید، باید تمام ابعاد و اثرات آن قانون را لحاظ کنیم. ابتدا لازم است درک درستی از موضوع داشته باشیم تا بتوانیم قوانین مناسب و عاری از اشکال تصویب کنیم. او خاطرنشان کرد: امروز در بورس، فرابورس، بورس تهران و کارگزاری‌ها ممنوعیت‌های خریدوفروش داریم و حتی تشکیل پرونده‌هایی هم در این زمینه دیده‌ام؛ اما آیا این قوانین و محدودیت‌ها به‌درستی عمل کرده‌اند یا در عمل نتیجه مطلوب حاصل شده است؟

سازمان به نمایندگی از کارکنان وارد بورس شد

او در ادامه عنوان کرد: در گذشته قوانینی وجود داشت که برای شاغلان در بورس، از طریق صندوقی بدون ورود خود افراد، عرضه اولیه‌ها خریداری می‌شد؛ اما این هم حذف شده است. خب ما امروز وقتی به فردی باکیفیت و متخصص پیشنهاد معاونت در بورس با حقوق مثلا هفت میلیون‌تومانی می‌دهیم، او حاضر نمی‌شود مدیریت پرتقوی چند ۱۰ میلیارد‌تومانی شرکت خصوصی را با حقوقی دو برابر پیشنهاد سازمان، رها کند. به‌این‌ترتیب از داشتن این افراد متخصص در مدیریت بازار ممکن است محروم شویم. او تأکید کرد: با بازیابی قوانین می‌توان امکان نفع‌بردن افراد فراهم‌شود؛ درعین‌حال از اثر سوء تصمیم شخصی افراد جلوگیری شود. با کنترل و مدیریت درست باید جلوی سوءاستفاده گرفته شود. باید تأکید کنم که اگر این قوانین هم برادرشته شود، بازار نابود می‌شود؛ اما قوانین بسیار محدودکننده هم باعث فراری‌شدن افراد از بورس یا دورزدن قانون می‌شود. پیشنهاد من این است که بدون آنکه خود فرد درگیر باشد، سازمان ورود پیدا کند. مسئله این است

که در ازای محدودیت فرد باید امتیازی برای او قائل شویم. به طور مثال سازمان می‌تواند در صندوق‌های سرمایه‌گذاری به نمایندگی از مدیران خود سرمایه‌گذاری انجام دهد. او به نمونه‌هایی از قوانین موجود اشاره کرد و گفت: درحال‌حاضر براساس قوانین کارکنان سازمان، کارگزاری‌ها و بورس تهران و فرابورس و خانواده آنها اجازه خریدوفروش سهام را ندارند. اگر فرد در یک شرکت کارگزاری کار کند، در هیئت‌مدیره شرکت‌های ناشر چه بورسی و چه فرابورسی نمی‌تواند مشغول به کار شود. طبق قوانین فردی که وارد کارگزاری می‌شود، خیلی از درها به رویش بسته خواهد شد و دیگر امکان ورود در هیئت‌مدیره شرکت‌های بورسی و فرابورسی را ندارد. به لحاظ امر کنترلی کار درستی است و جلوی تعارض

منافع را می‌گیرد؛ اما یک جایی به بعد، ممکن است برای فرد انگیزه‌های دورزدن قوانین ایجاد شود که باید برای این بخش فکری کرد. او درباره میزان راستی‌آزمایی انجام‌شده از سوی نهاد ناظر در بورس نیز گفت: نهاد ناظر به طرق مختلف راستی‌آزمایی می‌کند. به طور نمونه، اینترنت کارکنان را در سازمان چک می‌کند و سایت‌های جست‌وجوشده را رصد می‌کند تا خریدوفروشی از سوی کارکنان انجام نشود. از سوی دیگر با توجه به اینکه افراد درحیچ خانواده آنها نیز نمی‌توانند خریدوفروش داشته باشند، استفاده از کد بورسی افراد دیگر هم سخت می‌شود؛ چون نمی‌توان به هر فردی غیر از خانواده اعتماد کرد و سرمایه‌های خود را دست‌ و پا کرد. بورس در این زمینه بد عمل نکرده؛ اما برای مسدودسازی راه‌های دورزدن این قوانین نیز باید تدبیری اندیشیده شود. این منبع مطلع با بیان اینکه اطلاعات نهانی در سازمان وجود دارد؛ اما با بکریوبیند نمی‌توان جلوی سوءاستفاده از آن را گرفت، اذعان کرد: استفاده از اطلاعات نهانی جرم است و قانون بازار اوراق بهادار با دارندگان اطلاعات نهانی به‌شدت برخورد می‌کند.

سه ماهه اسفند ۹۸ و فروردین و اردیبهشت ۹۹ را از تسهیلات‌گیرندگان یا ضامن‌های آنها نگیرند، بلکه درصورتی‌که تاکنون برخی از این اقساط را از حساب تسهیلات‌گیرندگان یا ضامن‌های آنها، به صورت خودکار برداشت کرده بودند، باید به آنها برمی‌گردانند. در راستای نظارت بر اجرای این موضوع هم بانک مرکزی «سامانه ثبت شکایات احتمالی مشتریان بانکی دارای تسهیلات قرض‌الحسنه» را راه‌اندازی کرد تا اگر برخی بانک‌ها تخلف کردند، مردم بتوانند به بانک مرکزی اعلام کنند تا هم با تخلف این بانک‌ها برخورد شود و هم در اسرع وقت، اقساط مذکور به حساب تسهیلات‌گیرندگان یا ضامن‌های آنها برگردانده شود. اخیراً بانک‌ها برای جلوگیری از تعویق پرداخت اقساط تسهیلات قرض‌الحسنه باز هم بازی جدیدی به راه انداخته‌اند و این اقساط را جزء بدهی بانکی افراد قرار می‌دهند تا اخذ وام جدید از بانک‌ها برای این افراد و حتی ضامن‌شدن برای افراد دیگر ازسوی آنها بدون پرداخت اقساط مذکور ممکن نباشد. یازدهم خردادماه خبرگزاری فارس به نمونه‌ای از این تخلف در تاریخ ششم فردين ماه به بانک‌ها ابلاغ کرد. براساس ابلاغیه جدید بانک مرکزی، بانک‌ها نتهای موظف شده بودند اقساط تسهیلات قرض‌الحسنه در

ادامه در صفحه ۵

خبر

مفت‌خری سهام عدالت مردم

بانک‌ها می‌گویند فقط

۴۵۰ هزار تومان می‌دهیم

● درحالی‌که اکثر کارشناسان و مسئولان بورس تأکید دارند سهام عدالت ارزنده است و نباید در فروش آن عجله کرد، برخی مردم که برای فروش سهام عدالت به بورس مراجعه کرده‌اند، بانک‌ها گفته‌اند ارزش فروش سهام عدالت ابتدا فقط ۴۵۰ هزار تومان است، به گزارش فارس، بعد از آزادسازی سهام عدالت، عده‌ای از مردم روش مدیریت مستقیم سهام عدالت را انتخاب کردند و با اعلام ستاد آزادسازی سهام عدالت در مرحله اول کسانی که روش مستقیم را برگزیده‌اند، می‌توانند ۳۰ درصد از سهام عدالت خود را از طریق بانک‌هایی که شماره شبای مربوط به آن بانک را در سامانه سهام عدالت برای واریز سود اعلام کرده‌اند، اقدام به فروش کنند.

برخی از دارندگان سهام عدالت در تماس با خبرگزاری فارس اعلام کردند برای فروش ۳۰ درصد سهام عدالت خود به بانکی که شماره شبای همان بانک را در سامانه اعلام کرده‌ایم، مراجعه کرده و درحالی‌که ارزش اسمی سهام عدالت‌مان ۴۹۲ هزار تومان بود و ارزش پرتقوی (ترکیب دارایی) روز سهام عدالت بیش از هشت میلیون تومان بود، اما وقتی برای تقاضای فروش ۳۰ درصد سهام به بانک مراجعه کردیم، متصدی بانک بعد از کلی ضرب و تقسیم اعلام کرد در این مرحله فقط ۴۵۰ هزار تومان پول نقد به شما تعلق می‌گیرد.

وی افزود: وقتی به متصدی بانک گفتم، چطور سامانه نشان می‌دهد که ارزش روز سهام من بیش از هشت میلیون تومان است، گفت: عدد و رقم‌هایی که در سامانه اعلام می‌شود، به درد ما نمی‌خورد، آنچه که در بانک از فروش ۳۰ درصد سهام عدالت به شما تعلق می‌گیرد، فقط ۴۵۰ هزار تومان است. به گزارش فارس، کارشناسان اقتصادی می‌گویند با توجه به اینکه پرتقو (ترکیب دارایی‌های سهام عدالت) متنوع است و از ۴۹ شرکت مهم شامل ۳۶ شرکت ارزنده بورسی و ۱۳ شرکت غیربورسی تشکیل شده، بنابراین به سهام‌داران عدالت که معمولاً با افزایش یا کاهش درآم‌د پاین و کم‌درآمد جامعه هستند، توصیه می‌کنیم، به‌خاطر ارزنده‌بودن سهام عدالت، از عجله‌کردن در فروش آن خودداری کنند، چون دلالان در کمین سهام ارزنده آنها ایستاده‌اند و می‌خواهند به قول معروف این سهام را مفت از چنگشان بیرون بکشند، همچنین کارشناسان می‌گویند، وقتی تعداد زیادی از سهام‌داران عدالت در حد ۲۵ درصد از ۴۹ میلیون نفر روش مدیریت مستقیم سهام عدالت را با هدف فروش سریع آن انتخاب کرده‌اند و اکثر این افراد می‌خواهند سهام عدالت خود را به‌خاطر نیاز مالی از طریق بانک‌ها بفروشند، این هجوم برای فروش، باعث کاهش ارزش سهام می‌شود و انسان را یاد کارخانه پیلدکار و گوجه‌فرنگی می‌اندازد که با رسیدن محصولات به صورت هم‌زمان و تقاضا برای عرضه به بازار، دلالان آن را به قیمت مفت در حد کیلوپی ۵۰۰ تومان از چنگشان درمی‌آورند و همان محصول را با صرف هزینه حمل‌ناچیز با بیش از ۱۰۰ برابر قیمت به مصرف‌کننده می‌فروشند.

به گفته یکت کارشناس، سهام عدالت به باغ میوه‌ای می‌ماند که درختان آن تازه به بار نشسته و گرچه این باغ به ارت رسیده است، اما حیف است برای گذران هزینه‌های جاری، سهام عدالت ارزنده خود را با بهای بسیار ناچیز بفروشند. سهام عدالت از سال ۸۵ تا ۹۵ از محل سود سالانه سهام عدالت خود را پرداخت کرد و بعد از ۱۰ سال مقدار ۵۳۲ هزار تومان از یک میلیون تومان ارزش اسمی خود را پوشش داد و از سال ۹۵ تا ۹۸ سه سال سود به ارزش ۹۳۰۷۲ و ۱۰۵ هزار تومان هم به دارندگانش هدیه داد، اکنون که آزاد شده، تازه به باردهی، افزایش ارزش و سود سالانه سهام شرکت‌های سرمایه‌پذیر رسیده است، بنابراین به دارندگان سهام عدالت توصیه می‌شود از سود آینده سهام عدالت استفاده کنند و در فروش آن عجله نکنید.

● معاون سازمان خصوصی‌سازی خبر مربوط به خرید ۳۰ درصدی سهام عدالت توسط بانک‌ها با قیمتی کمتر از نرخ تعیین‌شده را تکذیب و اعلام کرد چنین ادعایی صحت ندارد. به گزارش ایرنا، خبری در فضای مجازی مبنی‌بر مفت‌خری سهام عدالت توسط برخی از بانک‌ها به قیمت ۴۵۰ هزار تومان در حال دست‌به‌دست‌شدن است که حسین علایی، معاون سازمان خصوصی‌سازی، در گفت‌وگو با ایرنا تأیید می‌کند و این خبر واکشش نشان داد و گفت: چنین ادعایی صحت ندارد و این خبر منتشرشده از جمله خبرهای جعلی است که افراد با اهداف مشخصی اقدام به انتشار آن می‌کنند.

وی ادامه داد: فروش ۳۰ درصد از سهام عدالت با قیمت تابلو انجام می‌شود، پس چطور ممکن است بانک بتواند این سهام را با قیمت ۴۵۰ هزار تومان خریداری کند؟ علایی افزود: شرکت‌ها، بورسی و دارای قیمت تابلو هستند. زمانی که ثبت سفارش ۳۰ درصد از سهام عدالت زده شود، برمبنای قیمتی مشخص که نرخ تابلو است، سفارش پذیرفته خواهد شد.

ترند بانک‌ها برای تلافی کمکی که در ایام کرونا به وام‌گیرندگان کردند

انگ بدهکار

ترفندی جدید برای دورزدن مصوبه بانک مرکزی

یکی از مهم‌ترین مصوبات دولت که بعد از شیوع کرونا در کشور به پیشنهاد بانک مرکزی و با تصویب شورای پول و اعتبار اجرایی شد، تعویق سه‌ماهه اقساط کلیه وام‌های قرض‌الحسنه دریافتی مردم از بانک‌های مختلف به مدت سه ماه (اسفند ۹۸ تا اردیبهشت ۹۹) بود. باوجود صراحت مصوبه شورای پول و اعتبار و ابلاغیه بانک مرکزی و تأکید مجدد بانک مرکزی در تاریخ ۲۱ اسفندماه و در حاشیه اعلام مصادیق کسب‌وکارهای مشمول سه ماه تعویق اقساط، برخی بانک‌ها به بهانه‌های مختلف حاضر به اجرائی‌کردن این موضوع نشده‌ند و حتی اقدام به برداشت خودکار مبالغ این اقساط از حساب تسهیلات‌گیرندگان یا ضامن‌های آنها کردند. همین امر، اعتراض گسترده مردم را به‌دنبال داشت. روزنامه «شرق» هم در گزارشی تحت عنوان «دهن‌کچی به بسته حمایتی» سعی کرد انتقادهای بادشده را منعکس کند. با توجه به همین موضوع، بانک مرکزی بخش‌نامه جدیدی در تاریخ ششم فردين ماه به بانک‌ها ابلاغ کرد. براساس ابلاغیه جدید بانک مرکزی، بانک‌ها موظف شده بودند اقساط تسهیلات قرض‌الحسنه در

شرق؛ براساس ابلاغیه بانک مرکزی قرار بود زمان پرداخت اقساط تسهیلات قرض‌الحسنه در ماه‌های اسفند ۹۸، فروردین و اردیبهشت ۹۹، به پایان مهلت پرداخت این تسهیلات منتقل شود. این مصوبه از ابتدا هم با دردرس همراه بود، تعداد زیادی از شعب از تمکین به آن سرباز می‌زدند و اقساط را از مشتریان می‌گرفتند. بعد از مهار این مشکل از تخلفات حالا شبکه بانکی ترفندی جدید برای زنده‌کردن اقساطش در روزهای کرونایی به کار گرفته است. اخبار حاکی از آن است که برخی شعب بانک‌ها این اقساط را جز، بدهی بانکی افراد قرار می‌دهند تا اخذ وام جدید از بانک‌ها برای این افراد و حتی ضامن‌شدن برای افراد دیگر توسط آنها بدون پرداخت اقساط مذکور ممکن نباشد. بر این راستا با تعدادی از مدیران شبکه بانکی به گفت‌وگو پرداختیم تا علت بی‌توجهی به حمایت از مردم در این شرایط سخت و از آن مهم‌تر نداشتن نظارت کافی بر شبکه بانکی در اجرای مصوبات بانک مرکزی را از آنان جویا شویم. مدیران از مردم می‌خواهند که در صورت مشاهده این دست از تخلفات، آن را به واحد بازرسی بانک مربوطه اطلاع دهند تا با متخلفان برخورد شود و اگر باز هم بی‌نتیجه ماند حتماً بخوش نظارتی بانک مرکزی را در جریان قرار دهند.